Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kümnes koda)

19. november 2020*

Eelotsusetaotlus – Tolliliit – Määrus (EMÜ) nr 2913/92 – Ühenduse tolliseadustik – Artikli 29 lõige 1 ja lõike 3 punkt a – Artikli 32 lõike 1 punkt c ja lõike 5 punkt b – Määrus (EMÜ) nr 2454/93 – Artikli 157 lõige 2 – Tolliväärtuse määramine – Imporditud kauba tehinguväärtus – Mõiste „müügi tingimus“ – Tasu turustamise ainuõiguse andmise eest

Kohtuasjas C-775/19,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Finanzgericht Baden-Württembergi (Baden-Württembergi maksukohus, Saksamaa) 22. juuli 2019. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 22. oktoobril 2019, menetluses

5th Avenue Products Trading GmbH

versus

Hauptzollamt Singen,

EUROOPA KOHUS (kümnes koda),

koosseisus: viienda koja president kümnenda koja presidendi ülesannetes E. Regan (ettekandja), kohtunikud E. Juhász ja I. Jarukaitis,

kohtujurist: M. Szpunar,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– Hauptzollamt Singen, esindaja: B. Geyer,

– Tšehhi valitsus, esindajad: M. Smolek, J. Vláčil ja L. Dvořáková,

– Hispaania valitsus, esindaja: M. J. Ruiz Sánchez,

– Euroopa Komisjon, esindajad: C. Vollrath ja M. Kocjan,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb seda, kuidas tõlgendada nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (EÜT 1992, L 302, lk 50; ELT eriväljaanne 02/04, lk 307, edaspidi „tolliseadustik“), artikli 32 lõike 1 punkti c ja lõike 5 punkti b ning komisjoni 2. juuli 1993. aasta määruse (EMÜ) nr 2454/93, millega kehtestatakse rakendussätted nõukogu määrusele nr 2913/92 (EÜT 1993, L 253, lk 1; ELT eriväljaanne 02/06, lk 3, edaspidi „rakendusmäärus“), artikli 157 lõiget 2.

2 Taotlus on esitatud kohtuvaidluses, mille pooled on 5th Avenue Products Trading GmbH (edaspidi „5th Avenue“) ja Hauptzollamt Singen (Singeni kesktolliasutus, Saksamaa; edaspidi „toll“) ja mis käsitleb küsimust, kas Euroopa Liidu territooriumil vabasse ringlusse lubamiseks kolmandast riigist imporditud kauba tolliväärtuse määramisel võetakse arvesse tasu, mis on makstud turustamise ainuõiguse eest.

Õiguslik raamistik

Tolliseadustik

3 Tolliseadustik tunnistati kehtetuks ja asendati Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2008. aasta määrusega (EÜ) nr 450/2008, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (ajakohastatud tolliseadustik) (ELT 2008, L 145, lk 1), seejärel Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. oktoobri 2013. aasta määrusega (EL) nr 952/2013, millega kehtestatakse liidu tolliseadustik (ELT 2013, L 269, lk 1, ja parandus ELT 2013, L 287, lk 90). Vastavalt viimati nimetatud määruse artikli 286 lõikele 2 koostoimes artikli 288 lõikega 2 jäi tolliseadustik siiski kohaldatavaks kuni 30. aprillini 2016.

4 Tolliseadustiku 3. peatüki „Kauba tolliväärtus“ artiklis 29 oli ette nähtud:

„1. Imporditud kauba tolliväärtus on tehinguväärtus ehk ekspordiks ühenduse tolliterritooriumile müüdud kauba eest tegelikult makstud või makstav hind, mida on vajaduse korral korrigeeritud vastavalt artiklitele 32 ja 33 […]

[…]

3. a) Tegelikult makstud või makstav hind on kogu tasu, mida ostja on maksnud või maksab imporditud kauba eest müüjale või tema kasuks ja mis hõlmab kõiki tegelikult makstud või makstavaid tasusid, mida ostja on maksnud või maksab müüjale imporditud kauba müügi eeldusena või mida ostja on maksnud või maksab kolmandale isikule müüja kohustuse täitmiseks. […]

[…]“.

5 Sama peatüki artikkel 32 sätestas:

„1. Tolliväärtuse määramisel artikli 29 alusel lisatakse imporditud kauba eest tegelikult makstud või makstavale hinnale:

[…]

c) autori- ja litsentsitasu, mis on seotud selle kaubaga, mille väärtust määratakse, ja mida ostja peab selle kauba müügi tingimusena otseselt või kaudselt maksma, kui selline tasu ei ole arvestatud tegelikult makstud või makstava hinna sisse;

d) tulu see osa, mis imporditud kauba igast järgnevast edasimüügist, käsutamisest või kasutamisest laekub otse või kaudselt müüjale;

[…]

2. Vastavalt käesolevale artiklile lisatakse tegelikult makstud või makstavale hinnale ainult tõeste ja täpselt määratletavaid koguseid puudutavate andmete alusel määratud kulud.

[…]

5. Olenemata lõike 1 punktist c:

[…]

b) ei lisata imporditud kauba eest tegelikult makstud või makstavale hinnale tasu, mida ostja maksab imporditud kauba turustamise või edasimüügi õiguse eest, kui see tasu ei ole kauba ühendusse eksportimiseks müümise tingimus.“

Rakendusmäärus

6 Rakendusmääruse V jaotise „Tolliväärtus“ 2. peatüki „Kasutus- ja litsentsitasusid käsitlevad sätted“ artikkel 157 sätestas:

„1. [Tollis]eadustiku artikli 32 lõike 1 punkti c kohaldamisel mõistetakse kasutus- ja litsentsitasude all eelkõige tasu selliste õiguste kasutamise eest, mis on seotud:

– imporditud kauba valmistamisega (eelkõige patendid, kavandid, mudelid ja tootmisega seotud oskusteave),

– imporditud kauba ekspordiks müügiga (eelkõige kaubamärgid, registreeritud kavandid) või

– imporditud kauba kasutamise või edasimüümisega (eelkõige autoriõigus või valmistamisprotsessid, mis on imporditud kauba lahutamatu osa).

2. Kui imporditud kauba tolliväärtus määratakse [tolli]seadustiku artikli 29 alusel, lisatakse tegelikult makstud või makstavale hinnale kasutus- või litsentsitasu, ilma et see piiraks [tolli]seadustiku artikli 32 lõike 5 kohaldamist, ainult siis, kui nimetatud tasu on:

– seotud kaubaga, mille väärtust määratakse,

– kõnesoleva kauba müügitingimus.“

7 Määruse 2. peatüki artikli 158 lõige 3 sätestas:

„Kui kasutus- või litsentsitasu on osaliselt seotud imporditud kaubaga ja osaliselt ka sellele impordijärgselt lisatud koostisosade, impordijärgsete toimingute või teenustega, jaotatakse need kooskõlas lisas 23 esitatud tõlgendusmärkusega [tolli]seadustiku artikli 32 lõikele 2 vajaduse korral osadeks ainult objektiivsete ning mõõdetavate andmete põhjal.“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

8 Saksamaal asutatud äriühing 5th Avenue, mille tegevusala on eelkõige tubakatoodete ja suitsetajatele mõeldud toodete turustamine, ja sigareid eksportiv Kuuba riigiettevõte Habanos SA sõlmisid 31. jaanuaril 2012 lepingu nimetusega „Exclusive Distribution Agreement“ (turustamise ainuõiguse kokkulepe, edaspidi „EDA“), mille kohaselt sai 5th Avenue ainsa turustajana ainuõiguse selle riigiettevõtte toodetud sigarite importimiseks Saksamaale ja Austriasse ning seal müügiks ja turustamiseks. Vastutasuks Austrias turustamise ainuõiguse eest kohustus 5th Avenue maksma Habanosele nelja aasta jooksul igal aastal summa, mis oli määratletud kui „compensation“ ja mis ulatus 25 % selles liikmesriigis sigarite müügist saadud aastakäibest.

9 Eelotsusetaotlusest nähtub, et 5th Avenue tellis sigareid hinnakirja alusel ja kasutas nende toodete importimisel tema tegevuskohas Saksamaal paiknevat heakskiidetud tolliladu. Kauba ladustamisel deklareeris 5th Avenue tollile tegelikult makstud ostuhinna ning veo- ja kindlustuskulud, kuid jättis märkimata Austrias müüdud kauba eest EDA alusel makstava tasu. Nimelt ei olnud ta sel hetkel veel kindlaks määranud, kui suur osa neist kaupadest müüakse Austrias ja kui suur osa Saksamaal. Nimetatud laost väljaviimisel suunati sigarid tolliprotseduuri lõpetamise lihtsustatud korra alusel vabasse ringlusse, kajastades selle toimingu raamatupidamisdokumentides, ilma et sigareid oleks uuesti tollile esitatud.

10 Tollikontrolli tulemusena leidis inspektor, et EDAs ette nähtud tasu maksmine on imporditud kauba ostuhinna eraldiseisev element, mida tuleb tolliseadustiku artikli 29 lõike 3 punkti a kohaselt selle kauba tolliväärtuse määramisel arvesse võtta.

11 Vastavalt inspektori seisukohale väljastas toll mitu maksuotsust imporditollimaksu ja muu impordimaksu määramise kohta, mille hulgas oli 28. augusti 2015. aasta maksuotsus, mis on ainsana põhikohtuasjas vaidluse all. Selle maksuotsuse kohaselt nõudis toll tollivormistusjärgselt sisse imporditollimaksu kaubalt, mille 5th Avenue oli ajavahemikul 21. veebruarist kuni 12. detsembrini 2013 suunanud tolliladustamisprotseduurile.

12 5th Avenue esitas 23. septembril 2015 selle maksuotsuse peale vaide.

13 Toll lükkas 22. novembri 2017. aasta otsusega selle vaide põhiosas põhjendamatuse tõttu tagasi.

14 5th Avenue esitas 6. detsembril 2017 Finanzgericht Baden-Württembergile (Baden-Württembergi maksukohus, Saksamaa) selle otsuse peale kaebuse põhjendusel, et turustamise ainuõiguse andmise eest makstud tasu ei ole tolliseadustiku artikli 32 lõike 5 punkti b ja rakendusmääruse artikli 157 lõike 2 tähenduses müügi tingimus ega ole seotud kaubaga, mille väärtust määratakse. Esiteks ei ole tasu maksmine nii oluline, et müüja oleks tasu maksmata jätmise korral müümisest keeldunud. Nimelt tuli tasu maksta üksnes Austrias turustamise ainuõiguse eest ja üksnes neljale esimesele aastale vastava perioodi jooksul. Teiseks on turustamise ainuõigus laiem kaupade edasimüügi eesmärgil käsutamise õigusest ega mõjuta kauba väärtust importimise ajal. Nimelt ei ole turustamise ainuõiguse puudumise korral kauba müük õiguslikult välistatud.

15 Toll väidab, et tasu, olenemata sellest, kas seda tuleb pidada ostuhinna eraldi elemendiks või kasutus- või litsentsitasuks, tuleb lisada tolliväärtusele, kuna see tasu on müügi tingimus ja seotud imporditud kaubaga. Tolliseadustiku artikli 32 lõike 1 punkti c kohaselt loetakse kasutus- või litsentsitasu maksmist müügi tingimuseks, kui müüja või temaga seotud isik nõuab ostjalt selle tasu maksmist. Kui – nagu käesoleval juhul – kauba müüja ja autoriõigusega kaasnevate õiguste omanik, kellele kauba ostja nende õiguste andmise eest tasu maksab, on üks ja sama isik, tuleb asuda seisukohale, et litsentsi esemeks oleva kauba tarnimine ei sõltu mitte ainult ostuhinna, vaid ka kasutustasu maksmisest, nagu on nüüd ette nähtud komisjoni 24. novembri 2015. aasta rakendusmääruse (EL) 2015/2447, millega nähakse ette määruse (EL) nr 952/2013 teatavate sätete üksikasjalikud rakenduseeskirjad (EÜT 2015, L 343, lk 558), artikli 136 lõike 4 punktis a. 5th Avenue ei ole pealegi esitanud tõendeid selle kohta, et

Habanos tarniks kaupa isegi siis, kui seda tasu ei makstaks. Lisaks on kasutus- ja litsentsitasu seotud ka imporditud kaubaga. Nimelt arvutatakse selline tasu kaupade müügist tuleneva käibe alusel. Lisaks ei esitanud ostja territoriaalse kaitse taotlust.

16 EDAs ette nähtud tasu ei ole eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul ostuhinna eraldi element tolliseadustiku artikli 29 lõike 3 punkti a tähenduses, vaid see kuulub kasutus- ja litsentsitasu hulka nimetatud seadustiku artikli 32 lõike 1 punkti c ja lõike 5 punkti b tähenduses, koostoimes rakendusmääruse artikli 157 lõike 1 kolmanda taande ja lõikega 2. Seda tasu makstakse imporditud kauba kasutamise või edasimüümisega seotud õiguste kasutamise eest. Vastavalt 9. märtsi 2017. aasta kohtuotsusele GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195) tuleb kasutus- ja litsentsitasu seega lisada ostuhinnale, kui on täidetud kolm kumulatiivset tingimust: selline tasu ei sisaldu tegelikult makstud või makstavas hinnas, see on seotud kaubaga, mille väärtust määratakse, ja ostja kohustus seda tasu maksta selle kauba müügi tingimus, mille väärtust määratakse.

17 Nimetatud kohtu sõnul on käesoleval juhul täidetud esimene ja kolmas tingimus. Esiteks nähtub EDA tingimustest – ning poolte vahel ei ole selles küsimuses vaidlust –, et kasutus- ja litsentsitasu, mida maksti asjaomase kauba Austrias turustamise ainuõiguse eest, ei sisaldunud selle kauba ostuhinnas, mille väärtust määratakse. Teiseks on põhikohtuasjas kõne all oleva tasu maksmine samuti müügi tingimus. Kui imporditud kauba müüja on ühtlasi litsentsiandja, tuleb eeldada, et ta nõuab ostjalt, kes on litsentsisaaja, lisaks hinnale ka kasutus- ja litsentsitasu. Seega tuleb asuda seisukohale, et Habanos ei tarninud Austrias turustamiseks mõeldud kaupa ilma kõnealust tasu saamata või igal juhul ei tarninud Habanos seda kaupa samade lepingutingimuste kohaselt kui need, milles kokku lepiti. Selles osas ei ole tähtsust asjaolul, et see kohustus lõppes pärast nelja aasta möödumist, kuna selline asjaolu ei tõenda, et ostja oleks tasu maksmata saanud turustamise ainuõiguse selleks ajavahemikuks. Samuti ei ole tähtsust asjaolul, et põhikohtuasjas kõne all olevas tasus lepiti kokku sellises raamlepingus nagu EDA, kuna see leping näeb selle tasu maksmise põhimõtte ette mis tahes hilisema eraldi ostu korral.

18 Seevastu kahtleb eelotsusetaotluse esitanud kohus selles, kas teine tingimus on täidetud. Selles osas tuleb komisjoni arvates eristada edasimüügiõigust, mille alusel on turustajal õigus müüa teatud territooriumile imporditud kaupa esimest korda edasi, ja territoriaalset ainuõigust, mille alusel saab see turustaja sel territooriumil asjaomase kauba turustamise ainuõiguse, omades territoriaalset kaitset. Kui need kaks komponenti oleksid EDA kohaselt vahet tegemata tasuga hõlmatud, oleks üksnes edasimüügiõigus selgelt seotud imporditud kaubaga, kuna õigus seda kaupa edasi müüa või levitada kuulub kauba käsutamise õiguse hulka ning on seega sellega hõlmatud. Seevastu on turustamise ainuõigus täiendav õigus, mis on laiem kauba käsutamise õiguse üleminekust. Sellest järeldub, et kasutus- või litsentsitasu, mille tasumist nõutakse turustamise ainuõiguse andmise eest, ei maksta mitte niivõrd tasuna kauba eest, vaid pigem selleks, et müüja ei tarniks kaupa teistele isikutele lepingus nimetatud territooriumil.

19 Juhul kui territoriaalse ainuõiguse andmist ei peeta imporditud kaubaga seotuks, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus lisaks teada, kas tolliväärtuse määramiseks tuleb lisada selle kauba ostuhinnale kogu tasu või tuleb sinna lisada ainult see summa, mis vastab tasu sellele osale, millel on seos kaubaga. Euroopa Kohus märkis 9. märtsi 2017. aasta kohtuotsuse GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195) punktis 52 rakendusmääruse artikli 158 lõike 3 kohta, et isegi kui kasutus- või litsentsitasu on vaid osaliselt seotud imporditud kaubaga ja osaliselt impordijärgsete teenustega, võib kohaldada tolliseadustiku artikli 32 lõike 1 punktis c ette nähtud korrigeerimist, lähtudes tõestest ja täpselt määratletavaid koguseid puudutavatest andmetest, mis võimaldavad arvutada kasutus- või litsentsitasu summa. Seega tuleb kindlaks teha, kas need põhimõtted on põhikohtuasjale ülekantavad. Kui see on nii, siis tekib küsimus, milliste kriteeriumide alusel tuleb kõne all olev tasu nende sätete tähenduses osadeks jagada, kui puuduvad mis tahes tõesed ja täpselt määratletavaid koguseid puudutavad andmed.

20 Neil asjaoludel otsustas Finanzgericht Baden-Württemberg (Baden-Württembergi maksukohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas tasu puhul, mida kauba ostja maksab lisaks ostuhinnale tema käibest sõltuvalt nelja aasta jooksul kord aastas selle eest, et ta võib kaupa:

– teatud territooriumil,

– üldse esimest korda,

– ainuõiguse alusel ja

– kestvalt

müüa, on tegemist autori- ja litsentsitasuga [tolliseadustiku] artikli 32 lõike 1 punkti c tähenduses, mis tuleb vastavalt tolliseadustiku artikli 32 lõike 5 punktile b koostoimes [rakendusmääruse] artikli 157 lõikega 2 arvata imporditud kaupade eest tegelikult makstud või makstava hinna sisse?

2. Kas selline tasu tuleb vastaval juhul üksnes osaliselt arvata imporditud kauba eest tegelikult makstud või makstava hinna sisse, ja kui see on nii, siis millise kriteeriumi alusel ja mil määral?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

Esimene küsimus

21 Esimese küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas tolliseadustiku artikli 32 lõike 1 punkti c ja lõike 5 punkti b koostoimes rakendusmääruse artikli 157 lõikega 2 tuleb tõlgendada nii, et imporditud kauba tolliväärtuse hulka tuleb arvestada selle kauba ostja poolt kauba müüjale piiratud ajavahemiku vältel makstav tasu, mis on vastutasu selle eest, et viimane on andnud selle kauba asjaomasel territooriumil turustamise ainuõiguse, ja mille suurus arvutatakse sellel territooriumil tekkinud käibe alusel.

22 Kõigepealt tuleb märkida, et tolliväärtuse määramist käsitlevate liidu õigusnormide eesmärk on kehtestada õiglane, ühetaoline ja erapooletu süsteem, mis välistab suvalise või fiktiivse tolliväärtuse kasutamise. Tolliväärtus peab seega vastama imporditud kauba tegelikule majanduslikule väärtusele ja seetõttu võtma arvesse selle kauba kõiki elemente, millel on majanduslik väärtus (vt eelkõige 16. novembri 2006. aasta kohtuotsus Compaq Computer International Corporation, C-306/04, EU:C:2006:716, punkt 30; 20. detsembri 2017. aasta kohtuotsus Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, punkt 24, ja 20. juuni 2019. aasta kohtuotsus Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, punkt 22).

23 Tolliseadustiku artikli 29 kohaselt on imporditud kauba tolliväärtus üldjuhul selle tehinguväärtus ehk ekspordiks Euroopa Liidu tolliterritooriumile müüdud kauba eest tegelikult makstud või makstav hind, arvestades siiski korrigeerimisega, mida peab olukorrast sõltuvalt tegema eeskätt tolliseadustiku artikli 32 kohaselt (vt eelkõige 16. juuni 2016. aasta kohtuotsus EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punkt 24; 9. märtsi 2017. aasta kohtuotsus GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, punkt 31, ja 20. detsembri 2017. aasta kohtuotsus Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, punkt 25).

24 Nagu Euroopa Kohus on juba varem märkinud, tuleb tolliväärtus määrata eelkõige imporditud kauba „tehinguväärtuse“ meetodit kasutades (16. juuni 2016. aasta kohtuotsus EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punkt 30, ja 20. detsembri 2017. aasta kohtuotsus Hamamatsu Photonics

Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, punkt 26). Seda tolliväärtuse määramise meetodit peetakse seega kõige sobivamaks ja seda kasutatakse kõige sagedamini (12. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Christodoulou jt, C-116/12, EU:C:2013:825, punkt 44, ning 16. juuni 2016. aasta kohtuotsus EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punkt 30).

25 Kuigi seega on üldreeglina tolliväärtuse arvutamise alus kauba eest tegelikult makstud või makstav hind, on see hind selline tegur, mida peab vajaduse korral korrigeerima, kui see on vajalik suvalise või fiktiivse tolliväärtuse määramise vältimiseks (vt eelkõige 16. juuni 2016. aasta kohtuotsus EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punkt 25; 20. detsembri 2017. aasta kohtuotsus Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, punkt 27, ja 20. juuni 2019. aasta kohtuotsus Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, punkt 23).

26 Vastavalt tolliväärtuse määramist käsitlevate tolliseadustiku sätete eesmärgile, mida on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 22, peab tehinguväärtus vastama imporditud kauba tegelikule majanduslikule väärtusele (12. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Christodoulou jt, C-116/12, EU:C:2013:825, punkt 40; 16. juuni 2016. aasta kohtuotsus EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punkt 26, ja 20. detsembri 2017. aasta kohtuotsus Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, punkt 28).

27 Seoses sellega tuleb märkida, et tegurid, mida arvestades tuleb imporditud kauba eest tegelikult makstud või makstavat hinda tolliväärtuse määramiseks suurendada, on sätestatud tolliseadustiku artiklis 32. Selle sätte lõike 1 punkti c kohaselt lisatakse sellele hinnale kasutus- ja litsentsitasu, mis on seotud kaubaga, mille väärtust määratakse ja mida ostja on kohustatud maksma selle kauba müügi tingimusena, mille väärtust määratakse, kui see kasutus- ja litsentsitasu ei ole tegelikult makstud või makstava hinnaga hõlmatud.

28 Rakendusmääruse artikli 157 lõikes 2 on seoses sellega täpsustatud, et tegelikult makstud või makstavale hinnale tuleb lisada kasutus- või litsentsitasu, kui tasu on esiteks seotud kaubaga, mille väärtust määratakse, ja on teiseks selle kauba müügi tingimus.

29 Nagu Euroopa Komisjon oma kirjalikes seisukohtades õigesti märkis, tuleb siiski tõdeda, et nendes sätetes sisalduvad mõisted „kasutustasu“ ja „litsentsitasu“ hõlmavad üksnes sellist tasu, mida ostja maksab müüjale intellektuaalomandi õiguste kasutamise eest.

30 Nagu nimelt nähtub rakendusmääruse artikli 157 lõike 1 sõnastusest, peetakse nende mõistete all silmas tasu, mida makstakse selliste õiguste kasutamise eest, mis on seotud kauba tootmisega, nagu eelkõige „patendid, disainilahendused, disainilahendused ja tootmisoskusteave“, kauba ekspordiks müügiga, nagu eelkõige „kaubamärgid ja registreeritud kavandid“, ja samuti kauba kasutamise või edasimüümisega, nagu eelkõige „autoriõigus või valmistamisprotsessid, mis on imporditud kauba lahutamatu osa“ (vt selle kohta 9. märtsi 2017. aasta kohtuotsus GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, punkt 33).

31 Käesoleval juhul aga nähtub Euroopa Kohtu käsutuses olevast teabest, et põhikohtuasjas kõne all olevat tasu ei maksta põhikohtuasja pooltele siduvate lepingutingimuste alusel vastutasuna mitte intellektuaalomandi õiguste, vaid turustamise ainuõiguse eest. Konkreetselt ei viita eelotsusetaotluses miski sellele, et seda tasu tuleks maksta seetõttu, et müüja ehk annab litsentsi talle kuuluvate intellektuaalomandi õiguste kohta.

32 Sellest järeldub, et tolliseadustiku artikli 32 lõike 1 punkt c ja lõike 5 punkt b ning rakendusmääruse artikli 157 lõige 2 ei ole põhikohtuasjas kohaldatavad.

33 Ent väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on ELTL artiklis 267 sätestatud liikmesriigi kohtute ja Euroopa Kohtu vahelises koostöömenetluses Euroopa Kohtu ülesanne anda liikmesriigi kohtule tarvilik vastus, mis võimaldaks viimasel tema menetletav kohtuasi lahendada. Seda arvestades peab Euroopa

Kohus talle esitatud küsimused vajaduse korral ümber sõnastama. Nimelt on Euroopa Kohtu ülesanne tõlgendada kõiki liidu õiguse sätteid, mida liikmesriigi kohtud vajavad oma menetluses olevate kohtuasjade lahendamiseks, isegi kui viimased ei ole selliseid sätteid Euroopa Kohtule esitatud küsimustes otseselt maininud (12. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, punkt 39).

34 Järelikult ei takista see asjaolu, et eelotsusetaotluse esitanud kohus on oma esimese küsimuse formaalselt piiritlenud ainult tolliseadustiku artikli 32 lõike 1 punkti c ja lõike 5 punkti b ning rakendusmääruse artikli 157 lõike 2 tõlgendamisega, Euroopa Kohtul esitada liikmesriigi kohtule kõiki liidu õiguse tõlgendamise aspekte, mis võivad olla tarvilikud selle kohtu menetluses oleva kohtuasja lahendamisel, olenemata sellest, kas liikmesriigi kohus neile oma küsimustes viitas või mitte. Sellisel juhul on Euroopa Kohtu ülesanne tuletada liikmesriigi kohtu esitatud teabest ja eelkõige eelotsusetaotluse põhjendustest need liidu õigusnormid, mida on vaidluse eset silmas pidades vaja tõlgendada (12. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Caisse d'assurance retraite et de la santé d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, punkt 40).

35 Kuivõrd käesoleva kohtuotsuse punktidest 23–25 nähtub, et imporditud kauba tehinguväärtust tolliseadustiku artikli 29 tähenduses tuleb korrigeerida nii, nagu on ette nähtud tolliseadustiku artiklis 32, üksnes siis, kui selline korrigeerimine on vajalik selleks, et väärtus kajastaks selle kauba tegelikku majanduslikku väärtust, siis tuleb käesoleval juhul uurida, kas selline makse, nagu on kõne all põhikohtuasjas, on kauba eest tegelikult makstud või makstava hinna ühe osana vastavalt kõnealusele artiklile 29 ja eeskätt selle artikli lõikele 1 ja lõike 3 punktile a juba hõlmatud kauba tolliväärtusesse, nagu väidab komisjon.

36 Seega tuleb asuda seisukohale, et eelotsusetaotluse esitanud kohus palub esimese küsimusega selgitada, kas tolliseadustiku artikli 29 lõiget 1 ja lõike 3 punkti a tuleb tõlgendada nii, et imporditud kauba tolliväärtuse hulka peab olema arvestatud tasu, mida selle kauba ostja maksab müüjale piiratud ajavahemiku vältel selle eest, et viimane on andnud selle kauba teatud territooriumil turustamise ainuõiguse, ja mis arvutatakse sellel territooriumil saadud käibe alusel.

37 Sellega seoses tuleb märkida, et „tegelikult makstud või makstav hind" tolliseadustiku artikli 29 lõike 1 tähenduses vastab selle artikli lõike 3 punkti a kohaselt kogu tasule, mille ostja on maksnud või maksab müüjale imporditud kauba eest, ja see hõlmab kõiki ostja ja müüja vahel toimunud makseid, mis on tehtud selle kauba „müügi tingimusena".

38 Sellest tuleneb, et ostja poolt müüjale makstud tasu peab sisalduma asjaomase kauba tehinguväärtuses, kuna selle tasu maksmine on osa selle kauba „müügi tingimustest" tolliseadustiku artikli 29 lõike 3 punkti a tähenduses.

39 Seda järeldust kinnitab pealegi ka tolliseadustiku artikli 32 lõike 5 punkt b, milles on, vastupidi, ette nähtud, et just nimelt tasu, mida ostja maksab imporditud kauba turustamise või edasimüügi õiguse eest, ei lisata tegelikult makstud või makstavale hinnale juhul, kui see ei ole selline kauba müügi tingimus.

40 Kuigi ükski tolliseadustiku ega rakendusmääruse säte ei sisalda mõiste „müügi tingimus" määratlust selle seadustiku artikli 29 lõike 3 punkti a tähenduses, tuleneb Euroopa Kohtu praktikast, et tehinguväärtuse meetodi eelistamise säilitamiseks tuleb artiklis 29 sisalduvaid mõisteid tõlgendada laialt (vt selle kohta 12. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Christodoulou jt, C-116/12, EU:C:2013:825, punkt 45).

41 Nii on Euroopa Kohus tolliseadustiku artikli 32 lõike 1 punktis c sisalduva mõiste „müügi tingimus“ kohta juba otsustanud, et tasu maksmine on selle kauba „müügi tingimus“, mille väärtust määratakse, kui lepinguliste suhete raames on müüja või temaga seotud isiku ja ostja vahel selle tasu maksmine müüjale nii oluline, et maksmata jätmise korral müüja keeldub müümast (9. märtsi 2017. aasta kohtuotsus GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, punkt 60).

42 Kuna tolliseadustiku artikli 32 eesmärk on täpsustada imporditud kauba tehinguväärtust tolliseadustiku artikli 29 tähenduses ja sellel on seega sama eesmärk kui artiklil 29, siis tuleb asuda seisukohale, et mõiste „müügi tingimus“ selline tõlgendus on kohaldatav ka viimati nimetatud artikli kontekstis. Liidu õiguskorra ühtsuse ja järjepidevuse nõudeid arvestades peab nimelt samas valdkonnas vastu võetud õigusaktides kasutatud mõistetel olema sama tähendus, välja arvatud juhul, kui liidu seadusandja on väljendanud teistsugust tahet (vt eelkõige 15. septembri 2016. aasta kohtuotsus Landkreis Potsdam-Mittelmark, C-400/15, EU:C:2016:687, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika).

43 Sellest tuleneb, et sellise tasu maksmist, nagu on kõne all põhikohtuasjas, tuleb pidada imporditud kauba „müügi tingimuseks“ tolliseadustiku artikli 29 lõike 3 punkti a tähenduses, kui müüja nõudis selle tasu maksmist kauba asjaomasel territooriumil turustamise ainuõiguse tingimusena.

44 Euroopa Kohtu käsutuses olevatest andmetest nähtub aga, et eelotsusetaotluse esitanud kohtu hinnangul on tegemist just sellise olukorraga, kuna see kohus oli juba varem eelotsusetaotluses jõudnud järeldusele, et kauba müüja, kes on ka kõnealuse makse saaja, ei oleks asjaomast kaupa selle tasu maksmata jätmise korral tarninud Austria territooriumil ainuõiguse alusel turustamiseks, mistõttu tuleb selle tasu maksmist pidada selle kauba müügi tingimuste hulka kuuluvaks.

45 Nagu eelotsusetaotluse esitanud kohus on ka tõdenud, ei ole sellega seoses tähtsust asjaolul, et seda tasu makstakse pigem ainuõiguse alusel turustamise raamlepingu kui asjaomase kauba iga hilisema individuaalse müügilepingu alusel, kuna raamlepingus kehtestatud tingimused määravad kindlaks iga üksiku müügi tingimused (vt selle kohta 4. veebruari 1986. aasta kohtuotsus Van Houten International, 65/85, EU:C:1986:53, punkt 13, ja 23. veebruari 2006. aasta kohtuotsus Dollond & Aitchison, C-491/04, EU:C:2006:144, punkt 26).

46 Samuti ei ole oluline, nagu samuti märkis eelotsusetaotluse esitanud kohus, et nimetatud tasu tuleb maksta piiratud ajavahemiku vältel, käesoleval juhul nelja aasta jooksul, kuna põhikohtuasi puudutab just nimelt asjaomase kauba tolliväärtuse kindlaksmääramist selle algperioodi jooksul, mil müüja tõepoolest nõudis selle tasu maksmist oma kauba turustamise ainuõiguse eest.

47 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esimesele küsimusele vastata, et tolliseadustiku artikli 29 lõiget 1 ja lõike 3 punkti a tuleb tõlgendada nii, et imporditud kauba tolliväärtuse hulka peab olema arvestatud tasu, mida selle kauba ostja maksab müüjale piiratud ajavahemiku vältel selle eest, et viimane on andnud selle kauba teatud territooriumil turustamise ainuõiguse, ja mis arvutatakse sellel territooriumil tekkinud käibe alusel.

Teine küsimus

48 Arvestades esimesele küsimusele antud vastust, ei ole teisele küsimusele vaja vastata.

Kohtukulud

49 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kümnes koda) otsustab:

Nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik, artikli 29 lõiget 1 ja lõike 3 punkti a tuleb tõlgendada nii, et imporditud kauba tolliväärtuse hulka peab olema arvestatud tasu, mida selle kauba ostja maksab müüjale piiratud ajavahemiku vältel selle eest, et viimane on andnud selle kauba teatud territooriumil turustamise ainuõiguse, ja mis arvutatakse sellel territooriumil tekkinud käibe alusel.

Allkirjad